

URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=87716>

ავტორი: ლიჩელი

ჟანრი: პროზა

გამოქვეყნების დრო: 2015-07-08 13:40:01

შალოს გაცრეებული მოლოდინი

შალოს გაცრეებული მოლოდინი

ქალაქიდან ყბამოქცეულ მიგუას ბიჭის ჩამოგანილმა ქალაქის ნაგლეჯმა დარდის ხაროში გადააგდო შალო. როგორი იყო ორასი ღარის შოვნა სოფელში, სადაც გლეხკაცის წლის ჭირნახულს ერთი ვირიც კი აიკიდებს, რო იყოს სადმე (ვირი, რასაკვირველია). არადა, იღუპებოდა ბიჭი. ძალისძალით შეგლებულ სასწავლებელში ჯარიმა თუ რაღაც სასჯელი აეკიდებინა. ერთადერთი კაცი, ვისაც ახლა მისი შეველა შეეძლო, ხეგლეჯიანთ აზურა იყო, „ბუტკა“ რო ედგა სოფლის შუაგულში. მაგრამ, საქმე ის იყო, უბელური ქვაწვია გაეჩინა გამჩენს, მაგის სუფრაზე (თუ დაგპატიებდა, რასაკვირველია) ნამცეცებზე რო წაგცდენოდა თვალი, უმაღ ხელს წააფარებდა. მას მერე, რაც მისი დედისერთა ბიჭი- ქალაქელ შავეებს აყოლილი ომარა პოლიციელის უმისამართო გყვიათ გააცია, აზურას გულიც უფრო გაუცივდა. მაგისთანა კაცთან ფულზე მიმსვლელს თავმოყვარეობა ჩვარში გამოკრული უნდა ჰქონოდა. ამიგომაც ითრევედა ფეხს შალო. -როდემდე უნდა იყო ეგეთი წინამასწარა?- ქოქოლას დაუნანებლად აყრიდა ღალო, იქნებადა არ გიჭერს ის კაცი. არადა, კარზე მისული მთხოვნელი ვის მოუკლავს. რამ გაგიცია ეგრე ჯიგარი!

მაინც გასჭრა ცოლის გალესილმა სიგყვამ. სულ ეგრე ხდებოდა.თავის თავზე ბრამბოდა შალო, მაგრამ ვერა გაეწყო.

მიდის ორლობეში შალო, მიდის და მიბურგყუნობს. „ხო ვიცი ეხლა, მაგისი ამბავი, ისეთი წუწუნს მოჰყვება, რო ბავშვისთვის გადანახულ ჩურჩხელას იქით გაგამეგებინებს. მაგრამ ღალოს ხო დაარწმუნებს, რო მართალი იყო, მერე ნახე მაგის დედის საფლავეში სლოკინი.

შორიდან შეამჩნია. აზურა გარეთ იდგა.ეგყობა, იმ თავის ლოკოკინასავით ბუდრუგანაში სამყოფ ჰაერს წინასწარ იმარაგებდა. კარგ გუნებაზე ჩანდა, ცოცხა გადაყურწული.

-შენ ნისიაზე იქნები მოსული, არა შალო, ეგრევე გემჩნევა.- შორიდან მიაძახა გაჩქარებულ მემობელს.

-მითომ რაზე შემაგყე?

-ეგეთი ჩამტავებული სიფათით ნისიაზე მოდიან ხოლმე.

-რა ნისია, კაცო, შამოვიარე, კაცი კაცს თავისას ეგყვის, იმისას მოისმენს, გულის ჯავარს გაიქარვებს,- აბა უამისოდ რისი მაქნისები ვართ?- შინ მშვიდობით მისვლა ამჯობინა შალომ.

-ეჰ, სიგყვის ყორეს ყველა ყოჩაღად აწყობს, საქმით- უნდილად გამოუდით.

„აჰა, ხო ვიძახდი,- გაიფიქრა შალომ, -მაშინვე შორს დაიჭირა, აბა ეგ ხელიდან რამის გამგლებია?“ ხმამაღლა კი თქვა:

-შენნაირი კაცი სიგყვითაც კარგა წნავს და საქმითაც.

-კაი ერთი, თუ გიყვარდე, მეც ისეთი შავი ტალახისგანა ვარ მოზელილი, როგორითაც სხვა. პირდაპირა თქვი, რისთვისინა ხარ მოსული, შენ აღმაცერად ნასროლი რო არ გამოგდის, ხო ხელამ.

-არც ვაპირებ, ფული მჭირდება, ბიჭს სწავლაზე დააკლდა, (ნამდვილი მიზეზი ღამალა შალომ).

-ნეგა კი ეგ სწავლობანა მოიშალოთ თქვენა! წიგნის კაცის მაზანდა რო ღაეცა, ველარ აგყობთ? ვისა სჭირდება ამდენი ნასწავლი, მიწას ვიღამ მიაგოს თავისა!

-ეჰ, სწორი გითხრა, არც მე მჯერა მაგათი სერთი-მერთიფიკაციებისა რაზე, მაგრამ რა ვქნა, თითონ მოინდომა და, ხო იცი, შვილის სიყვარული სხვა ღადარში ცხვება.

„ხო ვამბობდი,- გულში ღალოსთან მომავალ საუბარს ალაგებდა შალო, -საწნახელში ყურძნის მარცვალს გასწყვიტამს-მეთქი“.

მოულოდნელად აზურამ სიგყვის რუს კალაპოტი შეუცვალა: - შენ მართალი ხარ, შვილის მსაჯულად მამა ვერ ივარგებს, რამდენი გჭირდება?

შალოს პირკატა ეცა. ეს ამდენი ნაგროვები ბოლმა-ბაღლაში თითქოს ჯიგარში ჩაექცაო. ვერ მიმხვდარიყო, რატომ არ მოეწონა წუწურაკ აზურას უცაბელი შემობრუნება.

2015, VI